

שירות לקוחות יצירת קשר

שער | חיפוש | חדשות | מאמרים | פסיקה | חקיקה | כתבי טענות | טפסים | ספרות

בתאריך: 10/07/2007

בית משפט השלום נצרת

א 6039/02

בפני: 1. כב' השופט/ת שטרית יפעת

תובעים: 1. טאוב עדי

- נגד -

נתבעים: 1. שונית חרמון (גולן)
2. אסתר חרמון
3. דרור חרמון

ב"כ תובעים: 1. עו"ד אלטשולר אמיר

ב"כ נתבעים: 1. עו"ד נתיב

פסק-דין

1. בפני תביעה לקבלת פיצוי כספי ולפרסום מודעת התנצלות בגין עוולת הנגישה והוצאת לשון הרע.

מבוא:

2. מהות התביעה שבפניי הינה תלונה אשר הגישה הנתבעת מס' 1 כנגד התובע בחודש אפריל שנת 1996, בתחנת המשטרה בטבריה וזאת בגין מעשה אינוס שלטענתה ביצע בה (להלן: "התלונה"), ואשר לטענת התובע, הנה תלונת סרק ועלילת שווא.

3. בזמן הרלוונטי לאירועים דנן, היו התובע והנתבעים חברי אותו קיבוץ, קיבוץ אפיקים.

4. הנתבעים מס' 2 ו-3 הם הוריה של הנתבעת מס' 1.

5. בדיון אשר התקיים בפניי ביום 21.9.06, הסמיכו הצדדים את בית המשפט לפסוק בתיק זה על דרך הפשרה, בהתאם להוראת סעיף 79א' (א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. הצדדים הגיעו להסכמה דיונית ולפיה, בית המשפט ייתן את פסק דינו על סמך כל החומר המצוי בתיק בית המשפט, לרבות תצהירי עדות ראשית שהוגשו וכתבי טענות הצדדים. כן הוסכם כי הצדדים יגישו סיכומיהם בכתב ויהיו רשאים לצרף אליהם כל

מסמך קביל ורלוונטי לעיגון טענותיהם. עוד הוסכם, כי פסק הדין שיינתן יתייחס לשני רכיבים: הן לשאלת הפיצוי והן לשאלת ההתנצלות. ממילא יובהר, כי במסגרת זו יכול ותידחה התביעה ויכול שתתקבל במלואה (הכל ביחד להלן: "ההסכמה הדיונית"). סיכומי הצדדים מונחים בפניי.

טיעוני הצדדים :

6. לטענת התובע כאמור, התלונה שהוגשה על ידי הנתבעת מס' 1 הינה תלונת סרק אשר בשלה נעצר ומצא עצמו מאחורי סורג וברית כשהוא חשוד במעשה אינוס. זאת ועוד, בשל תלונה זו, לטענת התובע, נגרמו לו נזקים רבים. לדידו, הנתבעת מס' 1 השמיצה אותו ברבים, הוציאה דיבתו רעה, גרמה לו לנזקים כספיים גבוהים ביותר, עוגמת נפש רבה ושלילת חירותו, כמפורט לעיל.

7. באשר לנתבעים מס' 2 ו-3, הוריה של הנתבעת מס' 1, טוען התובע, כי אלו נטלו חלק אקטיבי ופאסיבי כאחד בהשמצות שנולדו יש מאין, וגם כאשר היה ברור לנתבעים אלו כי עסקינן בעלילת שווא הם נמנעו מלהתנצל, להימנע מלפרסם התנצלות ותמכו בבתם הנתבעת מס' 1, ייעצו לה, וליוו אותה בדרכה.

לטענת התובע, אם כן, הנתבעים 2 ו-3 ידעו/ואו היה עליהם לדעת לכל אורך התקופה כי הנתבעת מס' 1 העלילה על התובע עלילת שווא, הגישה נגדו תלונת סרק במשטרה ולמרות זאת, לא רק שנמנעו מלגלות את האמת לרשויות הרלוונטיות אלא תמכו, שידלו, סייעו, ייעצו ועודדו את הנתבעת מס' 1 במעשיה.

8. בשל אלה, טוען התובע כי על הנתבעים ביחד ולחוד לפצותו בגין הנזקים שנגרמו לו, כמפורט בסעיף 21 לכתב התביעה ובפרק ו' לסיכומיו, וכן עליהם לפרסם מודעת התנצלות בשני עיתונים יומיים בגין מעשיהם אלו.

9. לטענת הנתבעים, באשר לתביעה כנגד הנתבעת מס' 1, הרי שהתובע תקף את הנתבעת מס' 1 מינית במועד הרלוונטי אשר בגינו הוגשה התלונה, אולם הנתבעים מסכימים כי התובע לא ביצע בה מעשה אינוס, ובהקשר זה, תלונתה הייתה תלונת שווא. בהקשר זה טוענים הנתבעים, כי התובע שיקר בעדותו במשטרה (שנפתחה בעקבות תלונת האינוס) וניסה ליצור לעצמו אליבי לזמן בו שהה בחדרה של הנתבעת מס' 1. משכך, אין מדובר בתלונת שווא שכן התובע תקף את הנתבעת מס' 1, אם כי לא כפי שייחסה לו, ומשכך, הנתבעת מס' 1 לא הוציאה דיבתו רעה. לחילופין טוענים הנתבעים בהקשר של קביעת שיעור הנזק, כי לתובע לא נגרם נזק ממון. התביעה הוגשה שש שנים ומחצה לאחר שהסתיימה הפרשה, וכי התובע היה נתון במעצר בגין התלונה שהוגשה, יום אחד בלבד. זאת ועוד, טוענים הנתבעים, כי התובע הרוויח ביותר את הפגיעה בשמו הטוב, וזאת בין השאר בעקבות מעשיו אשר אינם קשורים כלל לתלונה דנן.

10. באשר לתביעה כנגד הנתבעים 2 ו-3 טוענים הנתבעים, כי התובע לא הציג בדל ראיה לחיובם של הנתבעים 2 ו-3 בדיון. התובע המשיך בתביעתו כלפי הנתבעים 2 ו-3 בניגוד להמלצות בית המשפט בעניין זה, זאת ללא טעם וללא צידוק, וזאת בשים לב לעובדה כי עסקינן בתביעה סתמית שסכומה מעל 400,000 ש"ח.

11. לאור כל האמור לעיל, עותרים הנתבעים לדחיית התביעה באשר לנתבעים כולם, ולכל היותר, יש לפצות את התובע בנסיבותיו של המקרה דנן, בפיצוי סמלי שהינו ערך מטרד.

דין :

12. לאחר שעיינתי בכתבי טענות הצדדים, תצהירי עדות ראשית שהוגשו מטעמם, סיכומי הצדדים על נספחיהם וכל המסמכים שהובאו לעיוני, באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל עקרונית, ככל שהדבר מתייחס לנתבעת מס' 1. בהקשר זה די אם אפנה לתצהירה

של הנתבעת מס' 1 ולאמור בסעיף 6 בו ולפיו, בניגוד לתלונתה במשטרה, התובע לא אנס את הנתבעת מס' 1 ובהקשר זה, תלונתה הייתה תלונת שווא. הנתבעת מס' 1 ייחסה לתובע תלונת שווא בגין מעשה שהינו לכל הדעות חמור ביותר, שעניינו אינוס, אשר לו נפקות הן בפעולת הרשויות לאכיפת החוק, והן בהתייחסות הציבור והרבים.

13. שונה המצב באשר לאחריותם של הנתבעים 2 ו-3. בהקשר זה, לאחר שבחנתי את כל החומר המצוי בתיק בית המשפט, סיכומי הצדדים על נספחיהם, באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה כנגד הנתבעים 2 ו-3 להידחות, באשר לא עלה בידי התובע להרים את נטל ההוכחה הרובץ לפתחו, להוכחת המעשים המיוחסים להם, ולאחריותם בדיון.

14. סופו של יום, ומשבאתי לפסוק על דרך הפשרה, הנני מחייבת את הנתבעת מס' 1 לפצות את התובע בסכום כולל של 50,000 ש"ח. סכום זה ישולם בתוך 30 יום מהיום, שאם לא כן ישא בהפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום.

כך הנני מחייבת את הנתבעת מס' 1 בפרסום מודעת התנצלות בגין תלונת הסרק שהגישה כנגד התובע בגין מעשה האינוס. מודעת ההתנצלות תפורסם בלוח המודעות של קיבוץ אפיקים וזאת בתוך 30 יום מהיום, וכן תפורסם בעיתון סוף שבוע המופץ באזור עמק הירדן, במצורף לעתון יומי בתפוצה ארצית, אף זאת בתוך 30 יום מהיום.

15. הנני מחייבת את הנתבעת מס' 1 בתשלום הוצאות ושכ"ט עו"ד + מע"מ, בסכום כולל של 8,000 ש"ח. סכום זה ישולם אף הוא בתוך 30 יום מהיום שאם לא כן, ישא בהפרשי הצמדה וריבית כדין, מהיום.

16. בנסיבות העניין, הנני מורה על החזר יתרת האגרה ששולמה, לתובע באמצעות בא כוחו.

17. המזכירות תמציא העתק מפסק דין זה לצדדים.

המזכירות תמציא העתק מפסק דין זה לצדדים.

ניתן היום כ"ד בתמוז, תשס"ז (10 ביולי 2007) בהעדר הצדדים.

יפעת שטרית, שופטת

006039/02 א 116 ש.כ.